

Příběh houbařského košíku

Martin Chocheľ

Tak je to zase tady! To pravidelné hou, hou, hou, levá, pravá, hou, hou, hou ... Víte, komukoliv jinému by to mohlo připadat fádňí, u někoho to může dokonce asociovat mořskou nemoc, ale to už je náš úděl.

Můj život začal v exotickém Taivanu ... nebo tam někde. Víte, dříve nás dělali skuteční fachmani, ale konzum je konzum a koukat na ruce těch pětiletých dětí, co nás motají za kus chleba, nic moc, ale jak říkám, konzum je konzum! Je to jako podpírat praskající ledovec špejlí.

Dříve jsme byli pleteni z vrby košíkářky, dnes je to ... snad ratan, či co ..., no ale to není podstatné, na kořeny se kašle všude, a vzhledem k vývoji doby se divím, že nejsem z plastu, ale holt mám asi štěstí na majitele. Jsem takzvaný „bramborák“, můj menší kolega byl už odložen, protože kulminující sezóna si žádá větší kapacity, ale ten mrňous by taky mohl vyprávět! Víte, on se podívá ven hlavně na jaře a v zimě. Je sice taky odněkud z Číny, ale už si na to klima tak nějak zvykl.

To já mám raději léto a podzim. Ono chytat prach někde v komoře není někdy k zahození, ale tohle, to je fakt něco pro mě! Jdu, tedy nesu se poprvé tento rok, a podle toho, co tvrdil kolega, který teď ke konci jeho funkčního období chodil do lesa sám a zpět se plandal naložený až po ucho vedle neforemného vaku z propoceného trika, to fakt bude stát za to.

Jak tak koukám, jdeme „ke skále“. Silnice končí, teď pár set metrů lesní a luční cestou, překonání potoka ... á máme tu prvního pasažéra. Tak co to bude za podivnost? Holubinka. Asi namodralá, ale je celá šedivá, okousaná a olezlá slimákem. Nu což, první.... Teď druhá, třetí, aha, čtvrtá je nějaká „hezčí“, no, a už se válím v listí a ten cvok na kolenou a už tu potvoru fotí. Teda osobně bych si raději všímal těch babek,

co tu rostou kousek ode mně v listí. Kdybych byl nějaký fantasta, řekl bych, že se tu tetelí strachy ... hm, dofotil, holubinka je u těch ostatních a jde se ... tedy jen kousek, už jsem zase na zemi a majitel brouzdá s foťákem kolem. Jo, těch babek si všíml, ale až teď a mají to za sebou!

Nad větvemi stromů přelétl čáp černý, toho jsem viděl loni, má tu hnízdo v prudké stráni na takové skalce ... a jde se tam asi dost blbě, loni jsem byl samá hlína, jak se mnou otloukal při každém klopýtnutí o zem ... ale ten čá je prý docela vzácnost.

Á, už je tu. Rázem vážím o půl kila více! Co to sem cpe? Holubinky, ... asi zelené, bukovky a namodralé ... nějakého žampióna ten si s tím nedá pokoj, kolik zápašňáků už jsem odnosil! pestřec.... taky dobrý, škoda komentářů. ... á, toto je novinka! Pošvatka. Na tu se třese takových let a konečně se osmělil, ... jo, a tady jsou ty babky.

A jdeme dál, už vážím asi tři kila, na zemi jsem byl snad třicetkrát. Ten trouba sebral ještě několik pošvatek, ale hned na ně dal, už ani nevím, co, ale z těch pošvatek je drť. Koukám jen, jak za sebou nechávám cestičku z jejich drobků ... jak Jeníček a Mařenka. No, příště si snad dá pozor a pošvatky bude dávat do papírového pytlíku navrch.

.... ale, ale, tak to je paráda! Koukám, že se dnes nebudu mít za co stydět! To jsou dubáci! ---dva, tři.... pět 12!!! No to se povedlo, už jsem po okraj! Škoda, že tu není zrcadlo. Spodek mám sice samou hrabanku, on ten cvok pořád něco fotí, a kolena má jak prase špinavá, ale za tu parádu, co nesu to stojí, fakt.

No vida, lišky! Už to cpe kolem do kdejaké škvíry ... pošvatky se změnilly na nějakou homogenní hmotu, která si žije vlastním životem na mém dně. ... mimochodem, ta první okousaná holubinka si s nimi nijak nezadá!

... ale co je tohle? On cpe mezi houby a můj vnitřní obvod klacky ... jo aha, to jsou vzpěry, aby zvýšil mou kapacitu!

.... moment, ale co ta paráda? On ty hříby schovává pod další vrstvu holubinek! No, štěstí, že jdeme zpět, už toho mám docela dost.

Co je tohle za hnus!? Další klacek a on na něj napichuje nějakou lebku! No nazdar, to je ten jezevec, co tu předloni posel. No, to bude parádička! Proč já musím mít za majitele takového přírodopytce ?! To jsem si mohl v pohodě, lážo plážo, vyhupovat s nějakým důchodcem na českolipsku, hezky po rovince v borových lesících.... Sbíral by jenom to, co má dole rourky a čistil by to od sebemenší jehličky... Jelikož by toho tolik neunesl, nosil bych jen pár kilo ... kolik to teď asi vážím? Tak 8 kilo a ti parádní dubáci jsou někde zahrabaný pod červenýma, zelenýma a modrýma klouboukama a teď ještě ta lebka ...!

Ach jo, ono chytat prach v komoře není tak úplně od věci

Deus ex machina:

Připomíná Vám tento příběh něco? Vezmete si z něj ponaučení? Já osobně, jako autor, moc ne, ono je fajn sbírat „všechno“ je to pestré, a snad i dobrodružné. Často seberu i velké množství různých „prašivek“, abych si užil domácí pohodičku u atlasu a vínka. A navíc, mám pak o čem vyprávět ...

